

Kız ve Küçük Köpek

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Köpek

Aysel Banu YAVUZAL

Maya kırmızı spor ayakkabılarıyla güneşli kaldırımında seke seke yürüyordu, sarı yağmurluğu dalgalanıyordu. Annesinin elini sıkı sıkı tutuyordu. Bugün özel bir gündü. Küçük bir köpek bulmak için hayvan barınağına gidiyorlardı. Maya'nın yeşil sırt çantası her adımda zıplıyordu. Bu günü çok ama çok uzun zamandır bekliyordu.

Barınağın içinde, yuvarlak gözlüklü ve mavi pati baskılı tişörtlü güler yüzlü bir görevli onları karşıladı. "Merhaba! Geldiğinize çok sevindim," dedi. Maya ile annesini havlayan köpeklerin sıralandığı yerlerin yanından geçirdi. Maya'nın ela gözleri kocaman açıldı. Sonra sessiz bir köşede, yatağına kıvrılmış minicik bir köpek gördü. Krem ve açık kahverengi tüyleri, sarkık kulakları ve endişeli kocaman gözleri vardı.

Küçük köpeğin kemik şeklinde bir etiketi olan kırmızı bir tasması vardı. Adı Pip'ti. Çok küçük ve çok zayıftı. Maya çömeldiğinde Pip kuyruğunu kısırdı ve kendini köşeye sıkıştırdı. "O utangaç," dedi görevli yumuşak bir sesle. "Sabırlı birine ihtiyacı var." Maya nazik gülümsemesini gösterdi. "Ben sabırlı olabilirim," diye fısıldadı.

Maya sessizce yere oturdu ve Pip'e uzanmadı. Sadece yumuşak, sakın bir sesle konuştu. "Merhaba, Pip. Ben Maya. Burada güvendesin." Görevli, ödülleriyle yapılan nazik eğitimin Pip'in kendini cesur hissetmesine yardımcı olabileceğini anlattı. Maya başını salladı. Cebinden küçük bir bisküvi çıkardı ve yavaşça yere koydu. Pip'in burnu seğirdi.

Pip küçük bir adım attı, sonra bir adım daha. İnce kuyruğu hafifçe sallandı. Bisküviyi kokladı ve azıcık kemirdi. Maya'nın içi ısındı. "Aferin oğluma, Pip," dedi yumuşak bir sesle. Annesi kapı aralığından gülümsedi. Görevli, Pip'in daha önce hiçbir yuvası olmadığını söyledi. Maya söz verdi: "Ona sonsuza dek bir yuva vereceğim."

O öğleden sonra Pip, Maya'nın kollarında eve geldi. Biraz titriyordu. Maya onu yumuşak bir battaniye ve bir kâse su bulunan sıcacık bir köşeye taşıdı. Yanına oturdu ve fısıldadı: "Burası senin yeni yuvan, Pip. Kimse seni acele ettirmeyecek." Pip kocaman, kara gözlerini kırpıştırdı ve yavaşça rahatladı.

Ertesi sabah Maya, Pip'in nazik eğitimine başladı. Küçük bir parça tavuk uzattı ve "Otur, Pip," dedi. Pip ne yapacağından emin değildi. Maya bekledi. Onu hiç zorlamadı, hiç acele ettirmedi. Birkaç saniye sonra Pip oturdu. Maya ona ödülünü verdi ve onu övdü. "Aferin oğluma! Yaptın işte!" Pip'in kuyruğu hafifçe sallandı.

Gün geçtikçe Pip yeni şeyler öğrendi. Maya ona çağrıldığında gelmeyi öğretti. Lezzetli ödülleri ve bol bol yumuşak övgü kullandı. Pip her yeni şeyi denediğinde Maya sessizce onu alkışladı. Pip'in kuyruğu giderek daha çok sallanıyordu. Evin içinde Maya'nın peşinden gitmeye başladı. Annesi ödülleri ve kısa eğitim süreleriyle bir düzen kurdu ve Pip kendini güvende hissetmeye başladı.

Bir öğleden sonra Maya, Pip'i bahçeye çıkardı. En sevdiği ödüllerden getirmişti. Birini çimene koydu ve "Bul onu, Pip!" dedi. Pip yeri kokladı. Sarkık kulakları ararken sallanıyordu. Ödülü bulunca bir çırpıda yedi ve Maya'ya baktı. Kuyruğu hızlı hızlı sallanıyordu. "Giderek daha cesur oluyorsun!" diye güldü Maya.

Kısa süre sonra Pip yeni şeyleri korkmadan denedi. Maya'nın yanında tasmaıyla yürüdü. Çiçekleri kokladı ve kuyruğunu salladı. Hatta dost canlısı bir komşu köpekle tanıştı ve saklanmadı. Maya gururla ısıldadı. "Görüyor musun, Pip? Dünya mutlu bir yer," dedi. Pip elini yaladı ve kuyruğunu daha da hızlı salladı.

Bir gn grltl bir p kamyonu gmbrdeyerek geti. Pip donakaldı ve kuyruęunu kısırdı. Titremeye bařladı. Maya meldi ve yumuřak bir sesle konuřtu. "Sorun yok, Pip. Ben buradayım." Bir dl uzattı ve bekledi. Yavařa Pip dl aldı. Sonra kuyruęunu azıcık salladı. Maya, "Cesurdun, Pip. Seninle gurur duyuyorum," dedi.

O günden sonra Pip, Maya'ya tamamen güvendi. Maya'nın onu asla acele ettirmeyeceğini ya da korkutmayacağını biliyordu. Kendini güvensiz hissettiğinde Maya'ya bakıyor ve güvende hissediyordu. Arkadaşlıkları her gün daha da güçlendi. Maya'nın sabrı ve şefkati, Pip'in kendine inanmasına yardımcı olmuştu. Pip'in küçük kalbi kızına sevgiyle doluydu.

Artık Pip'in kuyruğu hep sallanıyor. Gıcırdayan bir topla oynanan getir oyununu çok seviyor. Bahçede neşeli küçük havlamalarla koşuyor. Maya gülüyor ve ellerini çırpıyor. "Artık mutlu bir köpeksin, Pip!" diyor. Pip kollarına atlıyor ve yanağını yalıyor. Arkadaşlıkları mutlu ve olumlu deneyimlerle çiçek açıyor.

Maya ve Pip her şeyi birlikte yapıyorlar. Parkta yürüyüşe çıkıyorlar. Kanepede kucak kucağa oturuyorlar. Pip her gece Maya'nın yatağında uyuyor. Artık korkmuyor ya da utanmıyor. Kendine güvenen, sevgi dolu küçük bir köpek. Maya fısıldıyor: "Sonsuza dek yuvanı buldun, Pip." Pip mutlu bir iç çekip gözlerini kapatıyor.

Annesi onları izliyor ve sıcacık gülümsemesiyle gülümsüyor. "Harika bir şey yaptın, Maya," diyor. "Pip'e güvenin nazik eğitim ve mutlu anlarla büyüdüğünü gösterdin." Maya başını sallıyor. "Ve bir sürü ödülle!" diye ekliyor kıkırdayarak. Pip onaylarcasına havlıyor. Yuvaları sevgi ve kahkahayla dolu.

Ve böylece kız ile küçük köpek en iyi arkadaş oldular. Pip, Maya'nın sabrı sayesinde dünyanın iyi kalpli olduğunu öğrendi. Maya ise güvenin olumlu deneyimler ve nazik bir özenle büyüdüğünü öğrendi. Hikâyeleri, sevgi ve şefkatle, utangaç küçük bir köpeğin bile sonsuza dek yuvasını bulabileceğini gösteriyor.